

[Aksel Møller.]

er vort Samfunds Catilina. Vi ved alle, hvem det er, der misbruger dette Samfunds Taalmodighed, hvem det er, som driver et tøjløst Spil for at løse Fugerne i det og for at faa Taarnet til at hælde.

Intet er mere ulyksaligt for vort Land, end at Kommunerne har Magt til at sætte Arbejder op mod Arbejder. Det kommunistiske Partis Lovlydighed udfolder sig naturligvis uangribeligt i denne Sal. Uden for den er Kommunismen som en Gift i Kroppen, en stadig Kilde til Utilfredshed, en bestandig Anstifter af Uro. Derpaa er Typografstrejkens Udbrud og dens Forløb fra Starten til dette Øjeblik, da vi venter paa Udfaldet af Urafstemningen, et fuldt og godt Bevis. Det Mæglingsforslag, som er til Afgørelse, vil stille de københavnske Typografer som en Arbejdernes Overklasse. Alligevel benytter Kommunerne alle Midler til at faa det forkastet. Det er deres Krigserklæring til vort Samfund, og de erklærer os denne Krig paa et Tidspunkt, da Samfundet ikke oprejst er i Stand til at tage den.

Den 14. Februar talte det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen ved et af Venstres Ungdom arrangeret Møde i København. I Dagbladet „København“ kan man derom læse:

„Vel er Stemmesedlen vigtig, men der kan opstaa Situationer, der kræver andre Midler end Stemmesedlen og en Blyant. Hvor Folkeflertallets Ret krænkes, maa man ty til andre Midler. Man bør ikke glemme, at Tyskerne f. Eks. i Danmark ikke blev bekæmpet med Blyant og Papir, men med Maskingeværer og Revolvere.“

Denne Udtalelse, sagt af det ærede Medlem, kan ikke passere som en blot og bar Floskel. Det ærede Medlem har det nemlig med Begrebet „Folkeflertal“ omtrent som Paven med Bibelen. Han har den altid med sig — og hans Udlægninger er ufejlbare. Forleden Dag sagde det ærede Medlem saaledes i Rigsdagsgaarden ifølge „Land og Folk“:

„Regeringen er kommet uretmæssigt til Magten“.

Hvorledes kan det forstaas anderledes, end at det ærede Medlem mener, at „Folkeflertallets Ret“ for Tiden krænkes? Vi er alt saa efter det ærede Medlems Opfattelse i en af de Situationer, hvor han vil finde det berettiget at „ty til andre Midler“ end Stemmesedlen. „Der er Mug paa det ærede Medlems demokratiske Aspirationer“, og jeg tror, det vilde være gavnligt, om han nærmere søgte at forklare sit Syn paa Demokratiet, saa vi i alt Fald kunde blive klar over,

om vi mener det samme med dette Ords Indhold. Demokrati vil efter alt, hvad jeg har lært, sige, at Folkeflertallet styrer inden for de Regier, som det selv har valgt sig.

Vi, der har modtaget Hvervet som Rigsdagsmænd, har en moralsk Forpligtelse til at prøve at forstaa, hvad der ligger i en Valgdags Tale. Nu kan man vel ikke sige om denne Rigsdagssamling eller den Del af Rigsdagssamlingen, som nu er ved at ebbe ud, at den har haft et Forløb, som paa nogen Maade strider mod Valgdagens Tale. Det er alligevel godt, at der er enkelte Spørgsmaal, som ikke har fundet deres Afgørelse, inden vi nu tager paa Ferie. Jeg tror f. Eks., det er uhyre fornuftigt, at der ikke kom noget ud af Planerne om en Jordlov i denne Omgang, uhyre fornuftigt, fordi Sagen ligesom trænger til en nærmere Undersøgelse — om man alligevel ikke er ved at sætte Ejendomsretten over Styr, naar man prøver paa at gennemføre et nyt Institut, et nyt Retsbegreb, der tillader Staten paa en helt ukendt Maade at optræde i Handelsforhold. Jeg tror ogsaa, det er lykkeligt, at vi ikke kom til at tage alt for voldsomt fat paa den Opgave, som Det radikale Venstre stillede os over for med sit Forslag om tvungen Voldgift. Jeg hilser med stor Tilfredshed den Udvikling, som nu synes i Gang mellem Arbejdsgivere og Arbejdere paa Frivillighedens Grundlag, og som har fundet Udtryk i de Samarbejdsudvalg, vi netop i de sidste Dage har haft Lejlighed til at høre nærmere om.

Det vil vist ikke føles saa anmassende, at jeg paa Baggrund af det Nederlag, mit Parti led ved Landstingsvalget den 1. April, siger nogle Ord om os selv. Det Nederlag har naturligvis givet Stof til Selvransagelse, men har ikke ført til Erkendelse af, at det har været forkert at deltage aktivt i den Politik, der er ført, og som, enkelt sagt, er ført til Opretholdelsen af Regeringens Liv. Selv om de Resultater, som er opnaaet i denne Rigsdagssamling under den højtærede Statsministers Ledelse, i alt, hvad der angaar Landets Genopbygning, har været af beskedent Omfang — jeg synes ikke, det ærede Medlem Hr. Edvard Sørensen har Ret til at prøve paa at faa Berømmelsens og Rosens Træ til at vokse ind i Himmelen, som han forsøgte før, for i 1946—47 har Bestræbelserne paa dette Omraade været af beskedent Omfang, i alt Fald deres Resultater —, saa vil jeg aabent indrømme, at der dog i vore Øjne er det Fortrin i den nuværende Regerings Bestræbelser, at de tager Sigte paa at genopbygge Landet paa den personlige Ejen-